

Moi Drodzy Uczniowie, moja Miła Klaso!

Rzeczą najważniejszą dla młodego człowieka jest odnalezienie się w dorosłym życiu na właściwej, dobrej drodze. Wiele osób wam tę drogę wskazuje ale ostatecznie wybieracie ją sami. A droga wciąż biegnie, ma wiele zakrętów, często prowadzi pod górę, a wszystko wokół kusi, żeby przystanąć, zmienić trasę, bo będzie łatwiej, wygodniej, bez wysiłku.

Moi kochani, , dzisiaj się kończy ważny etap życiowej drogi, która przez cztery lata wiodła przez Zespół Szkół im. Świętej Jadwigi Królowej w Żegocinie. Przed wami ostatni podbieg, dla niektórych będzie łatwy, łagodny, dla innych trudny i stromy. Jeszcze jest trochę czasu, aby doładować akumulatory solidną nauką. Wszystko w waszych rękach.

Wielu z Was odniosło szkolne sukcesy: to piękne oceny, bardzo wysokie średnie, wzorowe i bardzo dobre zachowania, 7 listów gratulacyjnych, 10 świadectw z wyróżnieniem, wysokie średnie wielu uczniów okupione ciężką pracą na miarę swoich możliwości. Średnia klasowa to 4,12. W ciągu czterech lat były wygrane konkursy, certyfikaty różnych umiejętności oraz wasze ogromne zaangażowanie społeczne.

Skutkuje to wszystko wieloma nagrodami, upominkami od SU i dyplomami. Chcę poświęcić kilka zdań tej sprawie.

Moi drodzy, dziesięcioro z was otrzyma nagrody za wzorowe zachowanie i świadectwo z wyróżnieniem. Uznałam, że jesteście na tyle dojrzały i rozwinięci matematycznie, aby można was było obdarować książkami Michała Hellera. Jest to wybitny kosmolog, filozof, fizyk, matematyk, laureat wielu międzynarodowych nagród, w tym nagrody Templetona, która jest przyznawana za przerzucanie pomostów między nauką a religią. Nawiasem mówiąc przeznaczył tę nagrodę (ponad półtora miliona dolarów) na stworzenie Centrum Kopernikańskiego UJ, znakomitej instytucji naukowej i edukacyjnej. Jest autorem kilkuset publikacji. Geniusz. Przeczytajcie sobie o nim w Wikipedii. A przy tym ksiądz katolicki, urodzony w Tarnowie, kochający Pasierbiec. Ja mam bardzo osobisty stosunek do jego książek, ponieważ pasją do nich zarazili mnie moi obydwaj bracia. U nas w domu często rozmawiało się o książkach Hellera. Na próbnej maturze z języka polskiego zobaczyłam tekst Michała Hellera i pomyślałam, że w mojej wspaniałej klasie mam osoby, które są w stanie sięgać po taką literaturę. Nie każdy jest na nią gotów. Ale myślę, że 19-letni inteligentny mężczyzna czy 19-letnia inteligentna kobieta może taki potencjał i taką gotowość mieć. Może choć jedno z was się nią zachwyci, a jeśli nie, to pozostaną wam miłe pamiątki.

Moi kochani, jestem bardzo dumna, że miałam w klasie tylu wybitnych uczniów.

20 osób otrzyma upominki od Samorządu Uczniowskiego za piękną pracę społeczną na rzecz szkoły w waszym wolnym czasie, za wasze różne aktywności, za odpowiedzialną pracę w Kafedze, za promowanie szkoły na różnych płaszczyznach, za prowadzenie kroniki, za służbę w poczcie sztandarowym.

Od wielu lat opatruję te nagrody cytatami dwóch bardzo różnych osób:

„Człowiek jest wielki nie przez to, co posiada,
lecz przez to, kim jest;
nie przez to, co ma,
lecz przez to, czym dzieli się z innymi”

Święty Jan Paweł II

„Na miły Bóg,
Życie nie tylko po to jest, by brać,
Życie nie po to, by beczynn timerwać
I aby żyć, siebie samego trzeba dać.”

Fragment piosenki „Tolerancja”, słowa: Stanisław Sojka

Kochani, każdy, kto bezinteresownie pracuje na rzecz wspólnego dobra staje się beneficjentem przesłania, jakie te słowa niosą. Dziękuję wam za to.

I są jeszcze dwa specjalne upominki dla moich artystów. Powiem głośno, co wam napisałam, chłopaki:

„Matematyka to wielka poezja, muzyka to wielka organizacja”.

Taki mądry cytat znalazłam.

Zamień miejscami obie dziedziny, a też uzyskasz zdanie prawdziwe,

bo od Starożytności wiadomo, że muzyka i matematyka

są siostrami w nauce

i dwoma z kilku języków opisujących świat.

Wspaniale, że z taką łatwością władacie jednym i drugim!

Bardzo wam dziękuję, że służyliście nam swoim wielkim talentem.

Tyle o nagrodach.

Moi drodzy, są jeszcze inne sukcesy, takie niemierzalne. Wielu z was znalazło w szkole bratnie dusze, Życzę Wam, aby wspomnienia szkolnych lat były miłe, i żeby przyjaciel ze szkolnej ławy pozostał nim na zawsze.

Mówię często swoim uczniom, którzy opuszczają szkołę, że czas ma nie tylko swoją długość ale i głębokość. I to ona się liczy. Mam nadzieję że przeżyliście przez ostatnie 4 lata głęboki czas, który pozostanie w was na całe życie. Dziękuję.